

ב"ה, ח' ניסן התשפ"ה

06 באפריל 2025

תיק מס' 84093-2

החלטה

ובין	בעניין שבין
1. חברת חלפנות	אשת המשקיע
2. ערב 1	התובעת
3. ערב 2	
4. ערב 3	

הנתבעים

א. רקע

חברת חלפנות הינה חברת השקעות שפעלה בין היתר בשירותי "צ'יינג'י", גייסה הלוואות ממשקיעים פרטיים בתמורה לתשואה (להלן: "החברה"). במסגרת זו, המשקיע (להלן לצורך הנוחות: "התובע") השקיע 2,000,000 ₪, ובהסכם הלוואה מ-20.05.21 התחייבה החברה לשלם לו ריבית שנתית מצטברת של 12%. על ההסכם רשומה אשת התובע מטעמים טכניים, אך התובע הוא זה שניהל את העניינים מול החברה. שלושה ערבים חתמו על ערבות אישית להסכם (להלן: "הנתבעים"), כאשר מימוש הערבות מותנה במיצוי הליכי גביה ומתן התראה של 60 יום.

בהסכם נקבע כי החברה תחזיר את ההלוואה תוך 30 יום מדרישת התובע, אחרת תחוייב בקנס יומי בסך של 1,500 ₪. בספטמבר 2023 דרש התובע את החזר ההלוואה, אך החברה השיבה 1,000,000 ₪. בחודשים אפריל ומאי 2024 הושבו 200,000 ₪ נוספים, כך שנותרה חובה מיתרת הקרן על סך 800,000 ₪. בחודש אלול תשפ"ד הוגשה תביעה לבית הדין, בה דרש התובע את יתרת קרן ההלוואה ואת הפיצוי המוסכם עבור כל יום פיגור. במהלך הדיונים, הודיע ב"כ התובע כי קרן ההלוואה הושבה במלואה, ולכן פסק הדין התמקד בתביעות הריבית והפיצויים.

ביום ט"ו בשבט תשפ"ה (13 בפברואר 2025) הוציא בית הדין קמא פסק דין, בה הוא הכריע כי הסכמת הצדדים על תשלום של 1,500 ₪ ליום בגין עיכוב בתשלום, אינה אינה אסורה משום ריבית, ואין בה בעייה של אסמכתא. לאור זאת, חויבו הנתבעים בתשלום בסך של 228,533.75 ₪.

הנתבעים ערערו על פסק הדין וצרפו לערעור חוות דעת של שני דיינים, שקבעו כי קיימת בעיה של ריבית מהתורה בתשלום הסכום שנפסק על ידי בית הדין קמא. מאידך, התובע הגיש בקשה כי מזכירות בית הדין לא תקבל לטיפול את חוות הדעת התורנית מטעם הנתבעים, כי מסמך זה הוגש

עמוד 1 מתוך 4

כחוות דעת הלכתית אשר אין כותרתה: ערעור. כמו כן הנתבעים לא שילמו אגרת ערעור. בנוסף, הנתבעים לא מיענו את התובע או את ב"כ לדוא"ל שהעביר את חוות הדעת לבית הדין.

במסגרת החלטה זו, לא אדון בטענות הערעור לגופן, אלא אתמקד בשתי שאלות מקדמיות: (א) האם יש לדחות את הערעור על הסף. (ב) האם יש להוציא צו עיכוב ביצוע עד להכרעה סופית בערעור.

ב. דחיית הערעור על הסף

פסק הדין זה ניתן ביום 13 בפברואר 2025. על פי סדרי הדין של בית הדין, רשאים הצדדים לערער על פסק הדין בתוך 30 יום ממועד מתן פסק הדין, כלומר הנתבעים היו רשאים לערער על פסק הדין עד ליום 15 במרץ 2025.

ביום 13 במרץ 2025 הגישו הנתבעים לבית הדין חוות דעת תורנית המתייחסת לפסק הדין, מזכירות בית הדין ביררה עם הנתבעים האם מדובר בערעור, והנתבעים אכן אישרו שחוות הדעת הינה למעשה כתב ערעור על פסק הדין, ומספר ימים לאחר מכן אף שילמו אגרה, כך שניתן לקבוע שהנתבעים הגישו את הערעור בתוך מסגרת הזמן הקבועה בסדרי הדין של בית הדין.

הנתבעים לא ציינו בכותרת שמדובר בערעור, אך הדעת נותנת שהגשת חוות דעת הלכתית הסותרת את פסק הדין, היא למעשה כתב ערעור על ידי הצד שהגיש זאת. אכן כתב הערעור לא הוגש בצורה מסודרת כפי שהיה ראוי להיות, אך אין בפגם פורמאלי זה בכדי לדחות את זכות הנתבעים לערעור על פסק הדין. יש לראות בחוות הדעת מנומקת כעדות על כוונה לערער, ולכן יש לאפשר לנתבעים להגיש את טענותיהם, גם אם הצורה אינה מושלמת בלשון המעטה.

לסיכום: ככל וכתב הערעור הוגש במועד - אין מקום לפסול את הערעור מטעמים טכניים בלבד.

ג. עיכוב ביצוע

בשו"ת מהר"ם מרוטנבורג (דפוס קרימונה סימן רפ) מובא:

וששאלתם, על האומר כתבו לי מאיזה טעם דנתוני, ואני רוצה לילך לבית דין הגדול או לבית הוועד ולסתור הדין, אם גובין ממנו בתוך כך או עד שיתברר הדבר אם לאו?

ודאי אין ממתנין לו, וראייה מפרק חזקת הבתים [ב"ב מא, ב]... אמר ליה: לכי תיתי, פירוש אהדר מיד, אלמא שאין ממתנין.

כלומר ככל והנתבע מבקש מבית הדין עיכוב בביצוע פסק הדין, עד לאחר בירור הערעור בבית הדין הגדול – הבקשה נדחית ומחייבים את הנתבע לשלם כפי שקבע בית הדין.

וכך גם כתב המרדכי (מסכת בבא בתרא סימן תקל"ה):

אם לאחר שפסקו הדין אמר החייב: כתבו לי מאיזה טעם דנתוני, ואני רוצה לילך לב"ד הגדול או לבית הוועד ולסתור הדין - גובין ממנו לאלתר, ואין ממתנין לו עד שישתור הדין, וכשיסתור - יחזירו לו.

מדברי מהר"ם מרוטנבורג והמרדכי עולה בבירור, כי אין לעכב ביצוע פסק דין בשל כוונה לערער עליו, אלא יש לשלם מיד, והכספים יושבו אם הערעור יתקבל.

הלכה למעשה נפסק על ידי הרמ"א (חושן משפט סימן יד סעיף ד): **"וצריך לשלם מיד**, ואם יסתור הדין - יחזרו לו".

התומים (אורים סימן יד ס"ק כב) הוסיף:

דלא נימא דהבית דין מוציאין ממנו, אבל מונח ביד ב"ד עד שנשמע אם הסכים הב"ד הגדול לפסק הזה, כדי שלא יהיה אח"כ טורח אם יהיה הדין חוזר להוציא מיד שכנגדו, וקמ"ל דמשלמים ליד הבע"ד, דלטעות לא חיישינן.

כלומר לא מקבלים בקשה לעיכוב ביצוע או בקשה שהכספים יופקדו בבית הדין עד לסיום הבירור בבית הדין הגדול, אלא עליו לשלם מיד לתובע כפי שפסקו בית הדין קמא, ולא חוששים לטרח שתהיה לנתבע להוציא את הכספים בחזרה מידי התובע ככל ויתברר שהפסיקה הייתה שגויה.

יחד עם זאת, הב"ח (בסימן יד ס"ק ד) פירט את הנסיבות בהן ימצא בית הדין לנכון להורות על עיכוב ביצוע:

אם הבית דין בעצמם חוששין שמא טעו - מעכבין בידם מה שהוציאו, ואין נותנין ליד הבעל דין שמא יוציא ולא יהיה לו להחזיר, אי נמי איש קשה, שאי אפשר לחזור ולהוציא מתחת ידו.

כלומר ככל ויש חשש ממשי לטעות בפסיקת בית הדין קמא, או ככל ויש חשש בדבר קושי בהשבת הכספים לידי הנתבע, יש להורות על עיכוב ביצוע. לאור זאת במציאות היום ניתן לומר שיש קושי להחזיר כספים שכבר הועברו לצד השני, ולפיכך יש מקום להורות על עיכוב ביצוע פסק הדין עד להשלמת ההליך בבית הדין לערעורים.

אוסף ואומר כי במקרים כעין אלו, בוחן בית הדין את מאזן הנוחות בין הצדדים. עיכוב ביצוע פסק הדין עלול להסב לתובע נזק מסוים, המתבטא בדחיית מועד קבלת הסעד הכספי אשר נפסק לטובתו. מאידך גיסא, במידה והערעור יתקבל בסופו של הליך, צפויים המערערים להיחשף לנזק ממשי, הנובע מהקושי המובנה בהשבת הכספים אשר כבר שולמו, בחזרה לידיהם. על כן, מאזן הנוחות בנסיבות העניין נוטה באופן מובהק לטובת עיכוב ביצוע פסק הדין עד להכרעה סופית בערעור.

לסיכום: ניתן בזאת צו לעיכוב ביצוע פסק הדין, עד לסיום ההליך בבית הדין לערעורים.

ד. החלטות

1. בקשת התובעת נדחית, ובית הדין לערעורים ידון בערעור שהגישו הנתבעים.
2. ניתן בזאת צו לעיכוב ביצוע פסק הדין, עד למתן החלטה אחרת.
3. לא ניתן לערער על החלטה זו.
4. אין צו להוצאות.

החלטה זו ניתנה ביום ח' ניסן התשפ"ה, 06 באפריל 2025

בזאת באתי על החתום

הרב ישועה רטבי, אב"ד